

D. N.
13/12 1946

Det indiska problemet

Det engelska underhuset började i går på oppositionens begäran en generaldebatt i den indiska frågan. Orsaken till denna debatt är att försöket att lösa problemet om Indiens självstyrelse på grundval av regeringens deklARATIONER i mars detta år misslyckats. För närvarande är motsättningarna minst lika svåra som då en grupp medlemmar av kabinettet med alla engelska partiers välönskningar efter de stora marsdebatterna avreste till Indien. Churchills skepsis ter sig, åtminstone för ögonblicket, mera befogad än regeringens förhoppningar på en uppgörelse i samförståndets tecken.

England har ofta beskyllts för att i sin indiska politik följa devisen "söndra och härska". Under äldre tid har också försöken att mot varandra spela ut skilda indiska intressegrupper varit påtagliga. Men ingen kan betvivla uppriktigheten i de under och efter kriget gjorda erbjudandena om total självstyrelse för Indien. Det enda villkor som uppställes är i praktiken att de viktigaste grupperna inom det indiska samhället skall vara ense om den nya författningen — denna skall godtas även av de mest betydande minoritetsriktningarna. Vad man kräver är en tämligen allmänt godtagen kompromiss, och de engelska förhandlingsmännens tydliga strävan har varit att underlätta en sådan kompromiss, att förmedla och utjämna.

Vilka minoriteter är det då fråga om? Framför allt tre. Dels de furstestyrda staterna, som med sina nitto

12/11

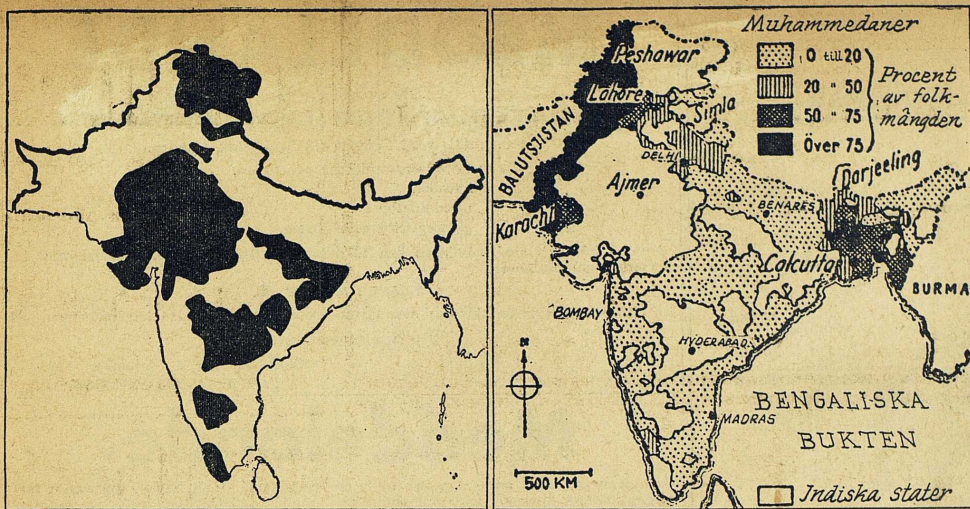
En motion om stöd åt vetenskaplig forskning

har väckts i Stockholms stadsfullmäktige med borgarrådet Yngve Larsson som förste undertecknare. Motionärerna påpekar att anslag av kommunala medel för vetenskapliga ändamål hittills förekommit i ringa utsträckning — om man bortser från de självfallna och betydelsefulla undantag som understöden åt Stockholms högskola, stadsarkivet och vissa andra kommunala verk utgör. Som exempel på forskningsområden förtjänta av stöd nämns tekniska frågor som direkt sammanhänger med kommunala arbetsuppgifter samt sjukvårdsfrågor. Motionärernas initiativ är förtjänt av den största uppmärksamhet. Tilläggas bör att en på kommunala förvaltningsfrågor mer allmänt inriktad forskning vore förtjänt av uppmuntran och ekonomisk hjälp. Både i England och USA har ett omfattande arbete ägnats åt dylika uppgifter, åt vad som vid de akademiska lärosätena i regel kallas "public administration". Det gäller härvid icke blott att redogöra för och analysera gällande föreskrifter och praxis utan även att söka ge en konkret och levande bild av hur det kommunala livet gestaltar sig ur politisk och sociologisk synpunkt. Lysande förebilder i denna genre finns i amerikansk statsvetenskap; som exempel kan nämnas Merriams och Gosnells arbeten om Chicagos politik. Ett rikt arbetsfält, till stor del av allmänt intresse, öppnar sig för en sådan kommunalvetenskaplig forskning.

Schweiz och Frankrike

13/11 - 5/12

Till vänster Brittiska Indien med de indiska staterna i svart. Till höger en karta visande muhammedanernas fördelning i Indien.

miljoner invånare omfattar nära 25 procent av Indiens folkmängd och bortåt hälften av dess areal (se ovanstående karta). Flera av de regerande furstarna anses helt beroende på Englands skydd och har med detta land slutit fördrag som garanterar deras ställning; till en viss grad är England därför känt sig skyldigt att tillse att furstarnas intressen beaktas vid utarbetandet av en indisk författning. Dels muhammedanerna, som likaledes utgör nästan en fjärdedel av Indiens befolkning och som står i klar motsättning till den hinduiska majoriteten. Dels slutligen de kastlösa, "de oberörbara", omkring femtio miljoner till antalet; deras ställning i förhållande till majoriteten av hinduer har ofta sagts vara så prekär att endast ett engelskt väld eller av England begärda garantier kan säkra dem en viss likställighet. Både i fördrag om furstarna, muhammedanerna och de kastlösa har britterna utför med större eller mindre fog utträdde som toleransens och brittetskyddets representanter. I förhandlingarna under senaste år emellertid furstarna och de oberörbara spelat en tämligen ungenkjuten roll. Bland furstarna, som en indisk författare kallat brittas femte kolonn, har en tendens att inte passa sig till självstyrelseprincipen framträtt; den hinduiska majoritetens ledning, kongresspartiet,

har icke heller varit obenägen till eftergifter. Beträffande de oberörbara är situationen liknande. Gandhi och andra ledare har motarbetat sina landsmäns fördomar, och de kastlösa speciella parti, lett av Ambedkar, har icke vunnit någon större anslutning; de oberörbara har i betydande omfattning ingått i eller stött kongresspartiet. Helt annat är läget i fråga om den muhammedanska minoriteten. Här har motsättningen skärpts. Under ledning av Jinnah och hans "allindiska muhammedanska förbund" har denna minoritetsgrupp intagit en allt klarare oppositionsställning gentemot den av kongresspartiet företrädde majoriteten.

Muhammedanernas spridning i Indien belyses av en av de ovanstående kartorna. Av denna framgår också hur svårt det är att tillfredsställa det muhammedanska kravet på självständig statsbildning, Pakistan. Endast i några provinser i nordväst och nordost, främst Penjab och Bengalen, har muhammedanerna majoritet; i stort sett är religionerna icke regionalt avgränsade. Det muhammedanska principkravet går emellertid ut på att statlig självständighet under muhammedansk ledning skall ges åt två områden med tillsammans nära sextio miljoner invånare; i det nordvästra området skulle den muhammedanska majoriteten utgöra 62 procent, i det

nordöstra området blott 52 procent. Även enligt ett sådant arrangemang skulle omkring tjugio miljoner muhammedaner komma under hinduiskt väld. Det behöver icke närmare motiveras varför en sådan ordning icke kan godtas av England, och än mindre av den hinduiska majoriteten.

Englands förslag av i våras innebär en ytterst komplicerad lösning. Indien skulle bli ett slags förbundsstat, med utrikespolitik, försvar och samfärdsel under förbundets kompetens. I den unionella representationen skulle emellertid beslut av större betydelse för de båda huvudgruppernas (hinduer och muhammedaner) inbördes förhållande kunna fattas blott efter samtycke av en majoritet inom vardera gruppen för sig, dvs. muhammedanerna skulle i dylika frågor få vetorätt. På grund av de båda religionernas i detalj gående föreskrifter för livsförseln vore en sådan bestämmelse ytterst besvärlig att tillämpa. Därjämte skulle ett invecklat system av federationer mellan olika provinser för lösning av särskilda frågor införas. Förslaget rönt en hel del erkännande från skilda håll, särskilt från muhammedanerna, men uppenbart är att det icke kan bli samlingspunkt vid författningens utarbetande. Den muhammedanska tankegången är i korthet följande: de mest säkra garantier, helst total

självständighet, måste skapas för minoriteten, eljest blir denna i ett självstyrt Indien undertryckt av majoriteten. Kongresspartiet svarar att muhammedanerna icke skall förtryckas; blir väl Indien fritt, kommer den muhammedanska minoriteten, som nu stödes av England, att bli mera benägen för eftergifter, och en uppgörelse i godo blir möjlig.

Under hösten har läget växlat mellan de skarpaste konflikter och tillfällig avspänning. Den engelske vicekonungens försök att bilda ett slags parlamentarisk regering av alla viktigare indiska riktningar resulterade i början av september i att en rad medlemmar av kongresspartiet blev ministrar, medan muhammedanerna ställde sig utanför. Bortåt två månader senare ingick även ett antal medlemmar av det muhammedanska förbundet på vicekonungens enträgna begäran i regeringen. Men detta innebär icke något reellt samförstånd vare sig i författningsfrågan eller på andra punkter. Inom regeringen har de inre striderna dominerat. Ute i landet har sammanstötningar ägt rum, som krävt tusentals dödsoffer. Inför den konstituerande nationalförsamlingens sammanträde den 9 december sökte den engelska statsledningen förgäves att genom en konferens i London åstadkomma en uppgörelse. Då församlingen sammanträdde vidhöll muhammedanska förbundet sitt tidigare fattade beslut att icke delta. Bland de till församlingen valda är kongresspartiet med 201 mandat av 292 bestämmande; muhammedanska förbundet räknar 73 representanter. Ett av kongresspartiet antaget författningsförslag kan icke väntas tillfredsställa muhammedanerna och alltså icke heller vinna Englands godkännande.

Understrykas bör att inom förvaltning och försvar parollen om indisk självstyrelse i allt högre grad förverkligats, oberoende av politiska brytningar. Inom alla grenar är nu indierna i överväldigande majoritet. På en och en halv miljon förvaltningstjänstemän av skilda grader kommer enligt senaste uppgifter 3.000 engelsmän. Av 187.000 poliser är enligt något äldre uppgifter 600 engelsmän; på 2.500 domare kommer 230 engelsmän. Inom den högre civila administrationen är engelsmännens antal 600 mot 4.800 indier. Armén, vars styrka starkt växlat under senare år, består till mellan

80 och 90 procent av indiska trupper, i huvudsak ledda av indiska officerare. En sådan regim vore omöjlig därest en aktiv och enhetlig vilja mötte den brittiska maktställningen. Det lär icke i världshistorien ofta ha inträffat att ett så litet antal "främlingar" framstått som kärnan i ett stort rike. Och i dagens situation kan icke betvivlas att denna obetydliga minoritet, vars makt i högre grad vilar på erkännandet än på väldet, bildar det väsentliga skyddet mot en förödande inre kamp.